

Reč života - maj 2016.

„On će prebivati s njima, i oni će biti narod njegov, i sam Bog biće s njima“ (Otkr 21,3)

Bog je oduvek želeo da prebiva s nama, svojim narodom. Na prvim stranicama Biblije čitamo kako silazi s neba, šeta zemaljskim vrtom i razgovara s Adamom i Evom. Nije li nas stvorio radi toga? Šta drugo želi onaj koji voli, ako ne da bude s osobom koju voli? Knjiga Otkrivenja, koja proniče u Božji naum nad istorijom, daje nam sigurnost da će se Božja želja ostvariti u punoći.

On je već počeo da prebiva među nama otkad je došao Isus, Emanuel, „Bog s nama“. Otkad je Isus uskrsnuo, Njegovo prisustvo nije više ograničeno na neko mesto ili vreme, nego se raširilo po čitavom svetu. S Isusom je započela nova, originalna ljudska zajednica, narod sastavljen od mnogih naroda. Bog ne želi da prebiva samo u mojoj duši, u mojoj porodici, mom narodu, nego među svim narodima pozvanim da budu jedan narod. S druge strane, pokretljivost današnjih ljudi menja i sam pojam naroda. Stanovništvo mnogih zemalja sačinjavaju pripadnici brojnih naroda.

Različiti smo po boji kože, kulturi i veri. Često gledamo jedni druge s nepoverenjem, sumnjom i strahom. Ratujemo jedni s drugima. Pa ipak, Bog je Otac svih, voli nas sve i svakoga ponaosob. Ne želi da prebiva s jednim narodom – „našim, naravno“, pomislili bismo – i ostavi druge narode. Njemu smo svi mi sinovi i kćeri, jedna jedinstvena porodica.

Vođeni Rečju života ovog meseca, vežbajmo se stoga da poštujemo različitosti, cenimo drugoga, gledamo ga kao osobu koja mi pripada: ja sam taj drugi, a drugi je ja. Drugi živi u meni, ja živim u drugome. Započnimo od osoba s kojima živimo svakog dana. Na taj način možemo da damo prostora Božjem prisustvu među nama. Upravo On će izgraditi jedinstvo, spasti identitet svakog naroda i stvoriti novo društvo.

To je naslutila Kjara Lubik još 1959. godine i izrazila vrlo aktuelnim i neverovatno proročkim rečima:

„Ako jednog dana ljudi – ne kao pojedinci, nego kao narodi – [...] potisnu sami sebe i zamisao o svojoj zemlji, [...] i to učine radi uzajamne ljubavi među državama koju Bog traži, kao što traži uzajamnu ljubav među braćom, taj dan biće početak novog razdoblja, jer će toga dana [...] Isus biti živ i prisutan među narodima [...].

Ovo je vreme u kojem svaki narod mora da prevaziđe lične granice i usmeri pogled iznad njih. Došao je čas kada otadžbinu drugoga treba voleti kao svoju, kada naš pogled treba da zadobije novu čistotu. Da bismo bili hrišćani nije dovoljno odreći se samih sebe. Današnja vremena traže od Hristovih sledbenika nešto više, zahtevaju socijalnu dimenziju hrišćanstva [...].

Nadamo se da će se Gospod smilovati ovom zalutalom i podeljenom svetu, narodima zatvorenim u svoju ljušturu, dok razmatraju vlastitu lepotu – njima jedinu – a zapravo ograničenu i nezadovoljavajuću, ljubomorno čuvajući svoje blago – čak i dobra koja bi mogla da posluže narodima koji umiru od gladi – i

da će srušiti prepreke i omogućiti neprekinuti protok ljubavi između država, protok duhovnih i materijalnih dobara.

Nadajmo se da će Gospod uspostaviti novi poredak u svetu! On, jedini sposoban da od čovečanstva napravi porodicu i sačuva razlike među narodima, da bi u sjaju svakoga, kada je u službi drugome, blistalo jedino životno svetlo koje, ulepšavajući zemaljsku domovinu, od nje čini predvorje one nebeske.«[\[1\]](#)

Fabio Čardi

[\[1\]](#) *Marija, veza jedinstva među narodima*, Novi svet, br. 5/2010.